

Elämä pelaamattomuuden jatkoajalla

Julkaistu 5.9.2018

Ajattelin purkaa sydäntäni ja kertoa oman tarinani peliriippuvuudesta, korttitalon romahduksesta ja elämästä kaiken tämän jälkeen, olkaa hyvä ja ottakaa hyvä asento.

Lähdetään alusta. Oma pelaamiseni alkoi jo murrosiässä, lähinnä markettien sekä lähikahvilan pokeriautomaatin pelaamisella - aina kun henkilökunnan silmä vältti. Nuorena pelaamista ei kokenut mitenkään ongelmana vaan se oli lähinnä jännittävää ja hauskaa ajanvietettä. Nyt peliriippuvuus kuntoutujana sitä ei edes ensimmäisillä terapiakerroilla mieltänyt tuota nuoruutta pelaamisen alkupisteeksi, mutta tarkemmin kuin ajatteli, jo silloin lapsena pokeriautomaatilla ongelmapelaamisen siemen kylvettiin ja ensimmäisiä pelivelkoja syntyi.

Tuli pitkä aika, kun pelaaminen ei ollut mitenkään läsnä elämässäni, mutta holtiton rahankäyttö sitäkin enemmän. Armeijan jälkeen velkaa ei vielä ollut ja ensimmäinen vakava parisuhde kukoisti. Rakkaustarina ei kuitenkaan kestänyt ja nuoren miehen sydän oli pirstaleina. Alkoi kulutusjuhla, viina virtasi ja pikalainoja otettiin. Elämä oli huoletonta ja kokemuksia kertyi. Tämän tyyppinen elämä oli kaveripiirissämme tavallista, vaikka kellään ei oikeastaan ollut siihen varaa. Liekö kapinointia aiemmille sukupolville ja vanhemmille, jotka eivät itse koskaan ostaneet mitään velaksi ja sodan jälkeisenä sukupolvena olivat tottuneet siihen, että asiat hankitaan vasta sitten kun niihin on rahaa omasta takaa ja ainoa velka joka otetaan oli asuntolaina, tiedä häntä?

Tilanne kuitenkin rauhoittui ja huoleton elämä otti jarrua. Velkaa oli kertynyt jo useampi tuhat euroa, jota paikkailtiin isommilla lainoilla. Tilanne pysyi kuitenkin kasassa, vaikka kuukausierät olivat melko suuria. Olo oli edelleen levollinen ja tuntui, että nuorimies hallitsee kaiken, kunnes. On olemassa sanonta, "Ihminen ei arvosta terveyttään ennen kuin menettää sen". Ikää 25 vuotta ja lääkäriltä diagnoosi 1-typin diabeteksestä. Tämän seurauksena, niin ammattihaaveet tulevaisuudessa kuin pelko oman elämän rajallisuudesta saivat aikaan sen, että nuori ja itsevarma miehenalku masentui ja alkoi ajanjakso, joka on kestänyt aina viime vuosiin asti, jolloin allekirjoittanut alkoi hakemaan asioihin konkreettisesti apua.

Sairastumisdiagnoosin jälkeen muutama vuosi meni asiaa murehtiessa ja huoleton elämä sai jatkoa ja samalla velkataakka kasvoi. Jossain vaiheessa velkaa oli sen verran, että maksuhäiriöt alkoivat kolkuttelemaan oven takana ja uskaltauduin kertomaan asioista vanhemmilleni. Vastaanotto oli odotetunlainen. Pettynyt, vihainen, mutta kuten rakastettavilta vanhemmilta voi odottaa, ratkaisukeskeinen ja auttavainen. Vanhemmat päättivät taata minulle lainan, jolla saan hoidettua velkataakkani, säästyn ulosotolta ja kuukausierän, jonka turvin selviän paremmin. Jälkiviisaana oikea ratkaisu olisi ollut antaa minun kaatua ja oppia silloin kantapään kautta, mutta silloin kaikki, niin minä kuin vanhempani, pidimme sitä parhaana ratkaisuna ja lupasinhan minä silmät kirkkaina, ettei tällainen holtiton rahankäyttö enää jatkuisi. Valitettavasti toisin kävi ja tämäkin lupaus jäi tulevaisuudessa sanahelinäksi.

Tilanne oli pitkästä aikaa taas hyvä, sairauden kanssa oli oppinut elämään, eikä masennuskaan painanut. Uusi pysyvämpikin rakkauskin löytyi ja velkaakin maksettiin kuukausi kerrallaan. Suhde oli hyvää ensimmäiset vuodet ja elämässä kaikki oli mallillaan. Yhteinen vuokratoti, koira, työpaikat molemmilla ja opiskelu töiden ohella siivittivät arkea. Uutta velkaa ei syntynyt. Suhteen alkuvuosien jälkeen kaikki kuitenkin muuttui, puolison käytös alkoi muuttumaan ja hän paljastui vahvasti narsistiseksi ja mustasukkaiseksi naiseksi, jonka johdosta suhde ajautui neljän vuoden yhteiselön jälkeen eroon ja jätti minuun paljon syviä jälkiä ja käynnisti masennuksen uudestaan - entistä pahempana.

Eron jälkeen ja vuosituhanen alussa velkaa alkoi syntyä jälleen uudestaan. Vanha ison lainan lisäksi, pienempiä velkoja alkoi taas syntyä. Ensin velkaa hain ihan järkiperustein, uuden kodin ja sen sisustamista varten, mutta äkkiä oltiin taas tilanteessa, että velkaa otettiin matkusteluun, juhlimiseen ja milloin mihinkin. Tuli vuosi 2013 ja taas oli rakkautta ilmassa ja tilanne rauhoittui jälleen kerran. Suhde oli hyvä, mutta selkeästi laastarisuhde itselleni aikaisemman suhteen jälkeen ja sekin päättyi eroon vain 1,5 seurustelun jälkeen.

Tuttu ystävä nosti taas päätään ja masennus alkoi uudestaan. Ikää oli kertynyt 34 vuotta ja ympärillä olevat ihmiset perustivat perheitä ja itselläni oli olo, että olen epäonnistunut kaikessa. Päässä pyöri vaan ajatus omista veloista, parisuhteettomuudesta sekä siitä, ettei elämässä ole mitään sisältöä ja kuin salama kirkaalta taivaalta, elämään astui netticasino.

Alussa pelaaminen oli pienimuotoista, mutta äkkiä addiktio kasvoi ja samalla pienet summat muuttuivat suuriksi. Voittoa tuli ja voittoa meni, mutta koko ajan päässä ajatus suurvoitosta vahventui ja sen tavoittelusta tuli pakkomielle. Mielessä pyöri pelaajalle se tuttu ajatus "kun voitan suuren voiton, maksan velat ja saan sen puhtaan pöydän elämään, jolta ponnistan uudestaan", mutta näinhän siinä ei käynyt. Ei totisesti.

Pelaaminen jatkui, velkaa otettiin velan päälle ja lopulta korttitalo sortuu kuten sillä on lopulta tapana. Vuonna 2017 olin tilanteessa, että minulla oli 50.000 tuhannen laina vanhemmilleni sekä 80.000 ulosottoon menevää velkaa, eikä ratkaisua millä selvitä tästä kaikesta. Ensimmäisenä kerroin asiasta äidilleni, joka oli surullinen ja huolissaan, kuinka tästä selvittää (isäni on jo menehtynyt) ja miten selviän kaikista maksuista. Äidille kertomisen jälkeen, kerroin asiasta siskolleni sekä muutamalle läheiselle ystävälleni. Tästä alkoi asioiden selvittely/toipumisprosessi, joka on ollut yksi elämäni tärkeimmistä päätöksistä. Ensimmäisenä otin yhteyttä velkaneuvontaan ja seuraavaksi Pelipoikki-ohjelmaan. Velkaneuvontaan pääsin yllättävän nopeasti (n.1 kuukausi) ja siellä selvittelimme kaikki lainani ja sain ohjeet, että ole yhteyksissä velkoihin, pyri sopimaan heidän kanssaan ja mikäli järkevää sopimusta ei synny, kerro tilanteesi ja pyydä siirtämään velat mahdollisimman nopeasti perintään /ulosottoon). Tästä alkoi matkani ulosottoon, joka käytännössä kesti viimeisestä maksamattomasta laskuerästä ulosoton alkuun yhteensä 11. kuukautta.

Velka-asiat kun saatiin aluilleen, päätin, että myös pelaamisen täytyy loppua tai muuten ajaudun vieläkin syvempiin vesiin eikä elämäni kohta ole enää elämisen arvoista. Peli poikki- ohjelmaan oli jonoa, mutta n. 1,5 kuukauden jonottamisen jälkeen pääsin ohjelmaan ja aloitin 8 viikon peliohjelman terapiapuheluiden siivittämänä. Peliterapia oli loistava ja antoi minulle todella paljon apua pelaamisen lopettamiseen, mutta ennen kaikkea, keskustelut terapeutin kanssa ja elämän muidenkin ongelmien avaaminen saivat minut tajuamaan, kuinka sumussa olen elämäni elänyt.

Peliterapian jälkeen halu jatkaa omaa kuntoutustani oli tärkeää ja aloin miettiä mistä saisin lisää apua? Juttelin muiden pelaajien kanssa pelaamattomuusforumilla ja sain vinkin, että minun kannattaisi olla yhteydessä entisiin ns. vastuullisiin netticasinoihin ja tiedustella heiltä, onko heillä jotain terapiaohjelmia ongelmapelaajille? Kun onnenpotku konsanaan, yhdellä netticasinolla tällainen ohjelma oli kuin olikin ja pääsin heidän maksamana jatkamaan terapiakäyntejä. Terapia on ollut loistavaa ja peliongelmien lisäksi, terapeutin kanssa olemme läpikäyneet koko elämäni tarinaa, peilattu rahankäyttöäni ja mietitty minun elämäni vastoinkäymisiä eri näkökulmista. Terapia jatkuu vuoden loppuun, jolloin pelipoikkiohjelman alusta on 1,5 vuotta aikaa.

Nyt arki alkaa tasaantumaan ja pelaamattomuutta on takana, muutamaa pientä retkahdusta lukuun ottamatta, 1 kokonainen vuosi. Usko omaan pelaamattomuuteen on vahva, mutta paljon on saanut oppia uusia elämän toimintamalleja. Raha on nykyään tiukalla, työssä joutuu käymään 2 eri työssä, jotta selviän arjen menoista/veloista, pelaamisen tilalle on tullut urheilu, alkoholi on jäänyt melkein kokonaan (sepä ei nyt koskaan ole ollut ongelma) ja masennusta ei ole ollut kohta puoleen vuoteen. Rankkaa tämä on ollut, häpeä omaan tilanteeseen on välillä todella suuri, mutta silti uskoni ei ole mennyt. Kaikesta huolimatta uskon, että joskus nämäkin velatkin on maksettu ja minäkin saavutan vielä sellaisen elämän, joka on onnellinen ja jos hyvin käy, niin ehkäpä rakkautella siivitetty.

Never Give Up arvon kohtalotoverit ja puuttukaa ongelmiinne ajoissa. Kaikkea hyvää.

Nimimerkki:

Uuteennousuun 1980

link

Lähde verkko-osoite: <https://paihdelinkki.fi/fi/tarinat/lue-tarinoita/pelaaminen/elama-pelaamattomuuden-jatkoajalla>